

חלום הרוח

כתב נדר שריף
צייר חפז מיר אפטבי

Handwritten text in Arabic script, written in yellow and red ink. The text is partially obscured by watercolor splatters and appears to be a poem or a collection of verses.

היא שמה את ידיה על החזה,
הביטה על הירח דרך החלון,
הפתוח למחצה, עצמה את עיניה,
חייכה והלכה באיטיות.

היא הייתה טובת-לב וגבה היה
כפוף. ישבה על כסא עץ שלה
וסיפרה לי בסבלנות סיפורים.

קראתי לה – זיכרון

זכרתי את כל סיפוריה
וציירתי אותם, כי ידענו
שנינו שצריך לנצל את
זמננו בצורה טובה ביותר.

היא אמרה "הניצנים מרקדים
כאשר הרוח נושבת."
שאלתי "אך אצייר את הרוח?"
אמרה "צייר אותה עם הניצנים
המרקדים."

"ואם הניצנים לא יהיו שמחים?"

**"איך אצייר את ריקוד הניצנים?"
"בשמחה שלך."
שאלתי "איך אוכל לצייר שמחה?"
ענתה "באהבה."**

אמרתי "הייתי רוצה שגם שנינו נהיה
ניצנים. אז הרוח תשא אותנו אל
חלומותיה."

"אהוב אותם עוד יותר מאשר קודם."
היא ידעה תשובות לכל שאלותיי.

ואחר כך שאלתי "מהו הצבע
של חלומות הרוח?"
היא ענתה "צבע של הניצנים
שהיא מרקידה."
"כלומר ורוד וכחול?"
היא ענתה בשקט "כן,
לפעמים ירוק, לפעמים אדום,
כתום או חום."
"או שחור" הוספתי.

היא לא ענתה.
שאלתי "מה חולמת
הרוח?"
היא ענתה "לנוח
ולהישאר שקטה."

הסתכלתי בעיניה. עיניה היו
בצבע חמר והיא הביטה
למרחק.

שאלתי בשקט
"האם נלך?"
"לאן?"
"לחלומות הרוח?"

"אמרה "בקרוב. אבל
עכשיו עליך לשחק עם
הרוח."
רציתי עוד להוסיף לדבר,
אבל שנינו שתקנו.
היא הלכה. היא חייכה
והלכה לאט. קראתי לה
זיכרון של סבתי.